

lovændring, foreslås det at bemyndige handelsministeren til at fastsætte gebyrernes størrelse.

Det er tanken at indføre gebyrer også for anmeldelser fra sparekasser samt fra selskaber med vekslende medlemsantal eller vekslende kapital, hvilke anmeldelser som foran anført hidtil har været gebyrfri, idet man finder, at også disse selskaber bør bære deres del af udgifterne ved handelsregistrenes førelse.

I § 36 i firmaloven af 1. marts 1889 er det fastsat, at de foreskrevne gebyrer for Københavns, købstædernes og handelspladsernes vedkommende tilfalder vedkommende bys kasse og for landets vedkommende amtsfattiggassen. Handelsregistrene føres udenfor København af politimestrene, og det foreslås derfor, at *de af politimestrene opkrævede gebyrer indgår i statskassen*. I København føres handelsregisteret af magistraten, og det foreslås derfor, at *de af magistraten opkrævede gebyrer tilfalder kommunens kasse*. Disse afgifter er iøvrigt af en anden karakter end kendelserne for næringsbreve og beværterbevillinger, der tilfalder kommunekasserne. For disse får staten dog en indtægt gennem stempelafgifterne.“

Ved lovforslagets fremsættelse i landstinget anførte *handelsministeren* bl. a.:

„Da forslaget til firmaloven blev forelagt i 1886, lød det på, at afgifterne skulle tilfalde for Københavns vedkommende stadens kasse og ellers statskassen. Dette var naturligt, fordi handelsregistrene skulle føres henholdsvis af Københavns magistrat og politimestrene. Under lovforslagets behandling i landstinget rejste der sig imidlertid røster til fordel for at lade også afgifterne udenfor København tilfalde de kommunale kasser. Dette havde været tilfældet efter firmaloven af 1862, og det anførtes, at der netop — i årene forud for 1886 — var pålagt kommunerne en række nye udgifter, og at den eengangsindtægt, som oprettelsen af de nye handelsregistre ville give, ville betyde en kærkommen indtægt for kommunernes kasser. Justitsministeren — det var professor Nellemand — betegnede en sådan ændring af forslaget som ulogisk, men anså på den anden side spørgsmålet for ret uvæsentligt og bøjede sig derfor for de fremsatte ønsker.

Det er muligt, at disse indtægter dengang kunne betyde noget for kommunernes kasser. De gør det i hvert fald ikke i dag. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har gebyrerne for samtlige købstæder og handelspladser under eet i 1949 udgjort ca. 5000 kr. og for alle landdistrikterne under eet ca. 2500 kr. Selv med de forhøjelser, der tænkes gennemført, vil gebyrerne ikke komme til at dreje sig om beløb for de enkelte købstadkommuner eller for amtskommunerne, der kan